

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

.. (Ένα συναρπαστικό άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζίλλμπερτ Τζουεν γιχ τους παρθεναίους έρωτες του πιο χαριτωμένου γένους της έδνης)

Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, ο χαριτωμένος «Μπίλι», είναι, όπως ξέρετε, ο πιο εύθυμος, ο πιο άμειβτος κ' ο πιο καλόκαιρος γένος της δόνης. Μια κανείς μέχρι σήμερα δεν μπόρεσε να γνωρίσει από κοντά την ιδιοσυγκρασία του ζώη και τους λαοφίλους και μυστηριώδεις χαρακτήρες του. Κανείς...

Ναι, ένα από εκείνα τα άμοιρα βράδια της Καλιφόρνιας, με το πέλαο κίτρινο φεγγάρι και τις μελαγχολικές μελωδίες των λουλουδιών. Τι τους ήσυχες ώρες, δύο εξηλετισμένα, που κάθονταν, σε μία άνθησιμένη βεράντα, μισά ο ένας μα μπροστά ο άλλος, δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο, παρά να μιλούσαν για τις γυναίκες και τον έρωτα. Ο Μπίλι, λοιπόν, έκαινο το βράδι, με τον διηγώθηκε την πιο παράξενη έρωτική περιπέτεια της ζωής του. Περισσότερο είναι να προσέθετε ότι αυτή η περιπέτεια είναι ο πιο μεγάλος κ' ο πιο τρυφερός έρωτας του. Και τότε, έκαινο αυτή την έκπληκτική ιστορία του.

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ είχε μια μικρούλα και πεντάμορφη θιαμίστρια σ' η Νέα Υόρκη, την Ντόλλυ Τζόνσον, την κόρη ενός από τους πλούσιους και τόσοις Αμερικανούς «βασιλείς» του χρήματος. Ο πατέρας αυτής της μικρούλας, η οποία ήταν μόλις δεκαεπτά έτων, είχε τρεις ομορφωτότες στη Νέα Υόρκη και συγγενίζονταν στα χέρια του όλο το έμποριο των γουναριών, που έρχονταν από τον Καναδά και την Αλάσκα.

—Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τη χάρη και την ομορφιά που είχαν τα γράμματα αυτής της μικρούλας... που εξομολογήθη ο «Μπίλι», με ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη. Η Ντόλλυ μου έγραφε ότι με αγαπούσε σαν μεγαλύτερο αδελφό της. Κάθε μέρα μου έξιταρούσε δη τη ζωή της, μου ζητούσε διάφορες συμβουλές και με διασκεδάζα με τις παιδικές ιδέες της και την άπειτην αθωότητα της...

Κ' έτσι, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ο «Μπίλι» συνήθειε στα γράμματα της άμοιρης θιαμίστριας του και τα περιεχόμενα αυτών, σαν ένα από τα πιο πολύτιμα δώρα. Έτσι, από μια άνευρηστική μέρα δουλεύα στο εμπορικό, πήγαινε απόλαυσε στη βίλλα του, γιατί ήταν βέβαιος πως θα έβρισκε πάνω στο γραφείο του ένα μεγάλο γαλάζιο φάκελλο από τη Νέα Υόρκη. Η Ντόλλυ Τζόνσον του διαγίνατο το διάφορα μικροπεριπέτεια της καθημερινής ζωής της, τις πρώτες έπιτυχίες της στους χορούς και στις κομικές δεξιότητες, τους θαμιάμους της στο τένις και στο γκολφ. Κ' ο «Μπίλι», πάλι, της άπαντούσε με την ίδια ειλικρίνεια, της περιγράφει τις μαρτυρικές ώρες της δουλειάς μέσα στους έκπιρωστικούς αρθρούς, τα κομικά γεγονότα της ζωής της, τις φάσεις που σκάνονε στους φίλους του και τις μεγάλες έπιτυχίες του στο περφόρμινγκ. Ήταν μια αθάνα αλληλογραφία, και τους έσασαζε και τους δίδ.

Μα σιγά-σιγά, στα γράμματα της μικρούλας Ντόλλυ άρχισαν να φαίνεται μια μεγάλη άγάπη, που δεν ήταν διόλου άδελφική. Ο «Μπίλι» πλέον διάβαζε σ' αυτά μερικά παραγράφους, τις οποίες δεν είχε γρά-

ψαφημιαστικές απόψεις της Σάρα Νάμοιθις. Ένας καθόλου του Αμερικανός, ο Κλάρκ Έβερσον, της προσέφερε την άγάπη του και τα έκαστομυρία του. Η μοιραία Σάρα τότε ριχτήκε με πάθος στις σπατάλες και στις έκκεντρικότητες, άγύρασε ένα μεγάλο στο δάσος της Βουλώνης, μια έπαυλη στο Μπίρριτε κ' ένα γιάτ, το δρασώτερο της Κουανής Άκτις. Έπειτα, καθάρθηκε να προσληφθεί ως πρώτη χορεύτρια στο «Φολκ Μπερζέρ».

Μα το βράδι της «πρεμιέρας» της έξοσιμα άξιαρα η τραγωδία. Ο έπιληπτικός αδελφός της Έλεάσαρ, πρελλός από το μίθος του για την άμιαρτωλή ζωή της άδελφής του, τρώπιος κρυφά στα παρασκηνία και μόλις η «Έβα των Τεχνητών Παραδείσιων», όπως έλεγαν την άμοιρη Σάρα, παρουσιάσθηκε θριαμβευτικά στη σκηνή, άδειασε άδες τις σφαίρες του πιστολιού του στο γυμνό σώμα της.

Η Σάρα Νάμοιθις σωριάστηκε άμέσως αμόφυρη πάνω στη σκηνή και ξεμύχθηκε την άρα που την μετέφεραν στο νοσοκομείο. Ο Έλεάσαρ είχε έκδικηθεί με τον πιο σκληρό τρόπο την τιμή της οικογενείας του.

Το τραγικό τέλος της Σάρας Νάμοιθις κατασκήνωσε την άριστοκρατία της κομοπόλεως. Κ' όλοι οι άναρχισμοί θιαμίστριας της είνε σήμερα άπαρηγόρητοι με τον έσφικκό θάνατο της «Έβας των Τεχνητών Παραδείσιων» που πέρασε σαν ένας φαντασμαγορικός διάπτιον από το καλλιτεχνικό σπέρμα του Παρισίου.

... και π' ένα άθωο κορίτσι, αλλά μια έπιτυχη γυναίκα. Ίδού τι τού έγραφε η κόρη του «βασιλέως» των γουναριών: «Σήμερα δεν βρήκα κορούλο, δεν ήθελα να σ' άκοινωνή. Έμεινα στο έματό μου και σε συλλογισμούς, Μόμπερτ! Χέες το άπόγευμα έβρα το γ'άμ σου, από όποιο παίξεις με την Τζέαν Κράσφορντ, και το βρήκα λίγο φευτικό. Η Τζέαν δεν έξερει να σε φιλήσει και να σε καταλάξει, όπως φίλοι και καταλάξει μια έρωσιωμένη γυναίκα. Ήταν προσποιητή, φεύτικη, άνοστη... Μόμπερτ, με καταλάσεις σήμερα που σου χάιδεσαι τα χέρια; Ναι, ναι, σε φανταζόμουν κοντά μου και κρατούσα τρυφερά τα χέρια σου μέσα στα δικά μου...»

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, άνησυχός, ζάλασε από την έξαικτική τραγική του άρχισα να παίρνει αυτή η άθωα φίλια του, βιάστηκε να γράψει της Ντόλλυ πως δεν έπρεπε να κάνει τέτοιες σάφαιρες και πως έκείνος έξαικοιούσθη να την θεωρή σαν μια φρονήτη και λογική άούλοία του.

Μα η συμβουλή του άσπείρη πάλιν άγασαινε. Η Ντόλλυ, την άβελή μέρα, του έγραψε καθαρά και ξεκάστα: «Μόμπερτ! Άγάπη μου! Σ' άγαπώ! Άπόρ δεν μπόρεσα να κοιμηθώ... Είναι τόσο άμοιρη η ζωή... Μόμπερτ, πήρα μια μεγάλη άπόφαση. Έγραφα από το σπίτι μου και σε λίγο θα είμαι μέσα στην άγκαλιά σου... Μή θάμωσες, Μόμπερτ! Δέν μπορείς να με ζώ μακριά σου... Μόμπερτ, άγάπη μου, σε άγαπώ και είμαι δική σου για πάντα!»

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, σωσιασμένος από την άπρόσπτη αυτή άποκάλη, άραταξε το τηλέφωνο και συνεννόηθηκε άμέσως με τον πατέρα της Ντόλλυ, ο άπόσος πήγαινε να «ρελλάξει» από την παράξη έξαιφάνια της κόρης του.

—Η Ντόλλυ, του είπα, είναι ένα ζωηρό κ' έλευθερο κορίτσι, και μπορεί να της τυχόν τιποτέ άλλες περιπέτειες, με άθνησυχος μωροκόρο έμωσος από μένα. Άκούστε λοιπόν: έγώ θα την γ'αταπέρω μια για πάντα άπό τον έρωτα! Μου έχετε άπειτην έμπιστοσύνη; Μπορείτε να την έρηστετε μια έδαμάδα στο σπίτι μου, κάνοντας τάχα πως έχετε χάσει τα ίχνη της; Θα έχετε πως η Ντόλλυ θα ξαναγορήσει στη Νέα Υόρκη, που λογική και πιο φρονήτη από πρώτα...

—Ο μωστερ Έρικ Τζόνσον άέχτηκε πρόθυμα την πρότασή του γ'ατος κ' όταν έβρισκόσ στη Χόλλυγουντ η Ντόλλυ, ο «Μόμπερτ» την έσώδεδεξε κ' ένα σουραμμένο βρος, της φάρασε άπόφαρα και της είπα με μια φωνή που δεν ήμωσσε δύσκολη μ' έκείνη που είχα ακούσει η Ντόλλυ στον κινηματογράφο:

—Έκασες πολύ άσχημα που ήδες στο Χόλλυγουντ. Μα τώρα πάλι δ'ετ έγινε έγαν... Έγασα... Πράσιμος να ξέρεις ότι είμαι άφοσιωμένος στην τέχνη μου κ' ότι δεν θα παν εντάοι ποτέ μου. Κατάλαξες, Ντόλλυ;

—Μόμπερτ! Σ' άγαπώ! Τού άπάντησε κείνη. Δέν μ' άνδιάφερι τίποτε άλλο...

—Κ' έγώ σ' άγαπώ, της άπάντησε, χωρίς κομικά τρυφερότητα, ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ. Μα οι καμολι λογισμοί κάνουν τους καλύτερους έμωσος... Έγώ θα βγώ τούρα... Τό κομιάτ σου είνε στο δεύτερο πάτωμα. Θα σέπης καλά, Ντόλλυ, να μη με περιμένεις, γιατί δ' άργήσω να γυρίσω...

Ο τόνος της φωνής του ήταν άπότομος, εκρυστόζος. Η Ντόλλυ, όταν έκείνος έφυγε, σωριάστηκε άπογοητευμένη σ' ένα νιούνα κ' άρχισε να κλαίει με θηανά δάκρυα. Αυτός άκόποι ήταν ο άνδρας που άνευρησώτα; Αυτός ήταν ο τρυφερός και θελκτικός Μωσός της; Η Ντόλλυ έσγρίσθησε δη τη νυχτιά, πεμύνηστας το γυμνό του. Έπειτα, κατάκοιτη, κοιμήθηκε πάνω στο νιούνα. Μα τα έμωσώματα ζήτησε έξαιρα από σ'ατι φωνές, που άνησυχόσαν μέσα στο δωμάτιο του άγαμμένου της. Η Ντόλλυ, περφόρη, έσπρωξε άδύρωθα την πόρτα και κρητήκε γ'αγορα πίσω από ένα παραπέτασμα, για να παρακοιλήσει τι συνέβαινε έκεί μέσα. Είδε άκόποι τον Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ να κάθεται μπροστά σ' ένα πράσινο τραπέζι και να παίζει χαρτιά με τρεις άγνωστούς. Το πρόσωπό του ήταν άπαισιό, όπως ήταν παραμορφωμένο από το πάθος του κέρδους...

Κατόπι ο Μοντγκόμερυ έφυγε και δεν γίνασε στη βίλλα του, παρά έστερ' από δύο μέρες. Ο μαρτός άνησυχής του είχε π'η στην Νόλλυ που είχε πάει στο σπίτι της φιλενάδας του, μεξς χορεύτριας από το όνο «Άντζέλις. Κ' η κόρη του «βασιλέως» των γουναριών, άπογοητευμένη, έδεισε τις β'αίσιες της κ' έφυγε άμέσως για τη Νέα Υόρκη. Ο «Μπίλι», όταν γίνασε, βρήκε άδεια τη βίλλα του.

—Μά δεν την αγαπούσας δύλλο; ερώτησε τότε τον φίλο μου. —Ω, την έλάτρευα! Καί τώρα άκόποι είμαι τρελλή έρωσιωμένη με τού της. Μά δεν μωροσάει να την παντρευτώ. Ο γάμος καταστρέφει όλα τα όνειρα... Κ' έγώ είμαι τόσο άφοσιωμένος στην τέχνη μου...

Παρ' ό'α' αυτά έμωσος, οτε κ' η Ντόλλυ δεν έξασε τον «Μόμπερτ» της, γιατί ο πατέρας της θάμωσσε την ιδιότητα του χαρακτήρος της και έχε άρχισει κ'άλας διάφορα διαδύματα για να του δώσει την άμοιρη Ντόλλυ και να τον κάνει γενικό κληρονόμο της «βασιλικής» περιουσίας του...

ΤΖΙΑΜΠΕΡΤ ΟΥΕΝ

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ